Бәпес туйы

Бәпес тыуған йортҡа, уның мөлкәтлеме, мөлкәтһеҙме булыуына ҡарамаҫтан, икенсе көндө үк һый ағыла башлай. Күрше-күлән, туған-тыумаса, дуҫ-иш, таныш-белеш ҡатындар, тиңдәштәр, әхирәттәр,ҡоҙағый-ҡоҙасалар бала әсәһенә күстәнәс ташый. Берәүҙәр — ҡыҙыу табала ҡоймаҡ, икенселәр —бәлеш, өсөнсөләр —-ҡыҫтыбый, дүртенселәр—тултырған тауыҡ, бишенселәр—ҡатлама, алтынсылар—бауырһаҡ, етенселәр... тағы әллә нәмәләр, әллә нәмәләр килтерә, һәр кем хәленән килгәненсә лә, артығын да тырыштыра, үҙендә булмағанды күршенән үтескә алып тора. Бына ниндәй һыйҙар менән хөрмәтләйҙәр яңы тыуған баланы!

Иртәнән кискә тиклем түрҙән самауыр төшмәй. Түр башында мамыҡ мендәр өҫтөндә кендек әбейе ултыра, уның эргәһендә кем тиһегеҙме — мин. Бер аҙна буйына шулай ултырабыҙ. Хатта ашып та китә. Был күркәм тормошто тик бер генә нәмә боҙа. Ул да булһа — бәпес мунсаһы. Бала тыуғас, көн һайын мунса яғалар. Оло инәйем хоҙайҙың биргән һәр көнөндә, башҡалар инеп сыҡҡас, мине алып барып мунса саба. Үҫерһең, ти. Ҡыйын булһа ла түҙергә тура килә. Бер ҡыйындың мең рәхәте бар Мунсанан ҡайтҡас, беҙ йәнә түр башына менеп ҡунаҡлайбыҙ. Тирләп-бешеп, баллап-майлап сәй эсәбеҙ...

Иртәгә мин Ҡара Йомағолдоң түр башында буласаҡмын. Ә бөгөнгә миңә бары бер туҫтаҡ йылы һөт менән бер һыныҡ икмәк кенә бирҙеләр. Унан һуң келәт иҙәненә йоҡларға һалдылар. Бер ҡышҡа ҡуян тиреһе лә сыҙаған, тиҙәр. Бер төнгә түҙербеҙ.

Яңы көндә яңы тормош башланасаҡ.

Һәм шулай булды ла. Уянғанда уҡ минең танауымды ярып-ярып ҡыҙҙырылған май еҫе бәреп инде. Тик бер аҙна уҙғас ҡына, Ҡара Йомағол һыйлаған аҡ бәрәсте эйәртеп өйгә ҡайтып киттек. Оло инәйем — мине, мин, муйынына еп тағып, аҡ бәрәсте етәкләп алдым.Әлбиттә, гелән байрам, гелән туй ғына ла булып тормай. Тикәй көндәр ҙә йыш килә. Сөнки әҙәм тыуыуҙа беҙ көтмәгән тотҡарлыҡтар килеп сыға. Шул саҡта мин үҙ тиҫтерҙәрем менән туйғансы уйнап ҡалам. Бара торғас, уйын да еләтә. Эс боша башлай. Яңы тыуған бәпестең үҙе хаҡында, һөрәнләп, донъяға хәбәр һалыуын ишеткем, ҡыуаныстан бөтөнләй йүләрләнеп ҡалған аталарҙың ҡыланышын ситтән генә күҙәткем, бығаса йәмһеҙ генә күренгән ҡатындарҙың баланан һуң йәмләнеп, нурланып киткән йөҙөн күргем килә. Йәш әсәнең тәүтапҡыр бала имеҙгәнен шаршау ярығынан ҡарап торғаным бар минең. Әле күҙе лә асылмаған ҡып-ҡыҙыл йәп эйәһенең ирендәре алһыу имсәккә тейеүе була, әсәнең аҡһыл йонсоу маңлайы ҡапыл балҡып яҡтырып китә. Улар шул түшәктә ятҡан килеш, гүйә, аҡрын ғына юғарыға, һауаға,күтәрелә. Түшәге лә, имеш, түшәк түгел, аҡ болот. Болот эсендә, ләззәткә сумып, икәү йөҙә — әсә һәм бала. Ниңә шулай икән — үтә рәхәт булғанда кеше йә оса, йә йөҙә һымаҡ? Былар ҡапыл ергә ҡолап төшмәһендәр, тип ҡурҡып, мин сытырҙатып күҙҙәремде йомам һәм шаршау янынан китеп барам. Ауылда оҙағыраҡ бала тыумай торһа, минең бер бик йәтеш сарам бар. Башҡаса сыҙарлыҡ әмәл ҡалмағас, һуңғы сиктә мин шуға килеп төртөләм. Беҙҙең баҡсала бер сәтләүек ҡыуағы үҫә. Был ағас беҙҙә тылсымлы иҫәпләнә. Әгәр ете төп уртаһында уның сәскә атҡан сағына тап булһаң, әгәр бер сәскәне өҙөп өлгөрә алһаң, әгәр ус төбөңдө үткер бәке менән ярып, шул сәскәне тирең аҫтына ҡыҫтырһаң, һине һис ниндәй әҙәм заты күрмәйәсәк. Бер рухҡа әйләнәһең дә ҡуяһың. Теләһәң ҡайҙа бар, теләһәң нимә эшлә — һине һис кем тыя алмаясаҡ.